

I Stk. 1, 3. Punktum, er optaget en Regel om, at Spørgsmaalet i Tilfælde af Uenighed mellem Politiet og de kommunale Myndigheder afgøres af Justitsministeren, idet manglende Enighed mellem de to Myndigheder — f. Eks. om den nærmere Afgrænsning af en Parkeringsplads, om hvis Oprettelse begge Parter maaske er enige — uden en saadan Ankeinstans vil føre til det negative Resultat, at den paagældende Foranstaltning *ikke* bliver truffet. Det er en Selvfølge, at Justitsministeren ikke ved sin Afgørelse kan paalægge vedkommende Kommune at træffe en Foranstaltning, der medfører Udgifter for Kommunen.

Efter § 2, 1. Punktum, er Politiet beføjet til at give *stedligt begrænsede* færdselsregulerende Bestemmelser. Disse kan være af supplerende Art, f. Eks. Paabud om langsom Kørsel paa bestemte Steder, Forbud mod Forbikørsel bagfra paa en Bro, Paabud om, at Fodgængerne i visse stærkt befærdede Gader kun maa passere Kørebanen paa bestemte Overgangssteder, eller om, at de skal respektere Politiets Færdselsregulering i Gadekryds eller paa en Bro benytte et bestemt Fortov, eller Forbud mod Henstillen af Cykler i visse Gader. Men de kan ogsaa være af en saadan Art, at de ophæver eller ændrer Færdselslovens Regler paa bestemte Steder eller under visse konkrete Færdselssituationer. Det er saaledes givet, at politimæssig Regulering af Færdslen i Gadekryds ophæver Reglerne i § 11 om Færdsel i Gadekryds. Politiet vil endvidere f. Eks. undtagelsesvis kunne bestemme, at Cyklister er pligtige at benytte en bestemt Cyklesti, uanset at den ikke ligger til højre for Kørebanen (jfr. § 23).

Derimod vil Politiet ikke i Medfør af § 2 kunne give almindelige, ikke stedligt begrænsede færdselsregulerende Bestemmelser.

De særlige Bestemmelser i Motorlovens § 26, Stk. 2, og § 28 forbliver i Kraft.

Stk. 2 indeholder Regler for Bekendtgørelsesmaaden med Hensyn til de færdselsregulerende Bestemmelser, der træffes i Medfør af Stk. 1. Udvalget lægger megen Vægt paa, at disse Bestemmelser paa den bedst mulige Maade kommer til Publikums Kundskab. Saafremt de ikke haandhæves ved Postering af Politi, bør der, hvor det er gør ligt, anvendes Opslag eller anden synlig Indretning. Ved Siden heraf kan dog Meddelelse gennem Pressen være praktisk, f. Eks. naar der i visse Gader paabydes ensrettet Færdsel. Endelig er der Tilfælde, hvor det er uhensigtsmæssigt at tilkendegive en Bestemmelse ved Opslag, og i saadanne Tilfælde bør der ske Meddelelse paa anden fyldestgørende Maade, efter Omstændighederne gennem Pressen. Udvalget finder dog Anledning til at bemærke, at Meddelelse gennem Pressen som eneste Bekendtgørelsesmaade som Regel ikke vil være fyldestgørende, idet de færdselsregulerende Foranstaltninger derved kun vil blive bekendt indenfor de paagældende Blades Læsekreds, der i Almindelighed vil være stedligt begrænset.

Til § 3.

Paragraffen svarer til § 37 i Lov Nr. 144 af 1. Juli 1927 om Motorkøretøjer. Færdselstavlerne er af Interesse for alle Arter af Færdsel, ikke blot for Færdslen med Motorkøretøjer, og Udvalget finder derfor, at Bestemmelserne bør overflyttes til Færdselsloven.

Stk. 1 svarer til Motorlovens § 37, Stk. 1. Ved Siden af Tavler tales der dog om »andre Indretninger« til Færdselsregulering, idet der efterhaanden anvendes meget andet end Tavler i dette Øjemed, f. Eks. Lyssignaler, Striber i Vejbanen o. s. v. Endvidere nævnes foruden Regulering af Færdslen tillige *Begrænsning* af denne, idet der har været rejst Tvivl om, hvorvidt en Tavle, hvorved Færdsel paa en Vej forbydes, kan siges at være en Tavle til *Regulering* af Færdslen. I Stykkets sidste Punktum er det fastsat, at Justitsministeren kan træffe nærmere Bestemmelse om de færdselsregulerende Tavlens og Indretningers Beskaffenhed og Udseende. Saadanne Bestemmelser er allerede paa Grundlag